

26a expedició del GECT

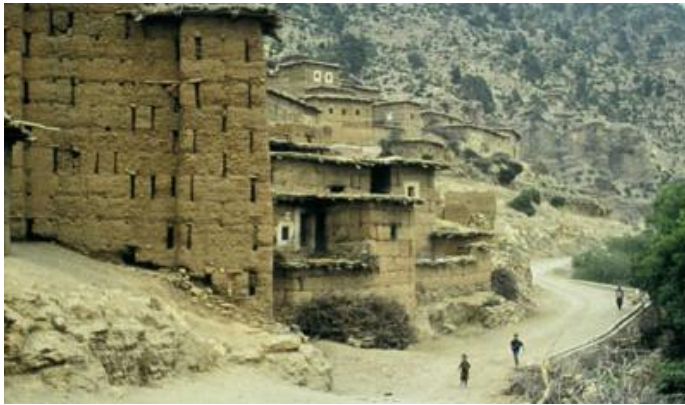
Serralada de l'Atlas (Marroc)

Cims aconseguits: Cim Oest (3979 m); Punta Central (4006 m); i Mgoun (4068 m) a la carena del massís del Ighil Mgoun o Ighil-n-Oumsoud.

Dates: del 20 al 27 de maig de 1995

Participants (3): Josep Mariné, Baltasar Sánchez, Joan Marquès.

Dissabte dia 20.- Donat que demà diumenge, el primer ferry d'Algesires no surt fins a les 10, canviem l'horari de sortida i ho fem a les 19 hores des de Reus. Amb turisme, un xic atapeïts pel material, queviures i aigua, prenen com base el pla estratègic utilitzat a l'expedició al Jbel Toubkal de 1993.

Diumenge dia 21.- Arribem a Algesires a les 8,45; esmorzem i sortim amb el primer Ferry, a les 10,10. Després d'una moguda travessia amb fort vent i marejol, ataquem al moll de Ceuta a les 11,35; endarrerim dues hores els rellotges, doncs al Marroc ara són les 9,35 (hora solar).

Ens diuen que hi ha una gran sequera i que les temperatures són molt elevades. Iniciem el viatge a través de l'Àfrica, tot passant per Tetouan; Meknes, on la temperatura arriba a 35,6°C; Khénifra; Kasba-Tadla, on el sol ens comença a deixar, són les 19,15 i ja duem 1650 Km; passem Beni-Mellal; i aviat fem cap a Azilal, són les 21,22, tenim 18 °C de temperatura i hem recorregut 1731 Km pel Marroc, estem molt cansats. L'únic hotel de Azilal és el Tanaut, està en obres, tan sols té dues habitacions de tres llits, és cutre inferior (com diria un escalador). Sopem amanida, truita, brochettes i nectarines, i després de fer un tomb pel poble, tornem cap a dormir.

Dilluns dia 22.- Ens desperta el cant del gall a les 5 del matí. Com tenim molta manca d'informació respecte a mapes, ens informem a l'hotel, i ens assabentem de que fins a Ait M'Hamed és pista enquitranada, però més avall és pista de terra amb molt males condicions i que no passarem amb el cotxe tan carregat. Un altre ens diu

que hi ha una altra pista, uns quilòmetres abans d'arribar a Ait, que surt per la dreta i que està en millors condicions, però que és més llarga. Decidim intentar anar per aquesta última. Després de canviar moneda i fer un truc per telèfon, iniciem l'aproximació a la part central del Haut Atlas. Són les 9,22 i la carretera està deserta, 16 quilòmetres després trobem a la dreta una pista de terra, l'agafem; a les 10,44 deixem un xic sota de la pista el poblat de Bernat. El termòstat falla per la fina pols que aixequem i sovint ens parem per tal de connectar el ventilador del radiador directament a la bateria, sort d'en Baltasar.

Fem marrada, un error en el càlcul de distàncies ens fa creure que la pista de la dreta ens duria a Agouti, i no, baixem fins a Ait Abaas, tornem enrera, estem gastant més gasolina de la prevista. Per fi, i una mica "tocats" psíquicament, arribem a Agouti, són les 18,30. Ens visita el Cap del poble i s'inicien una sèrie de regateigs, primer pels dies

de marxa, després pel nombre de mules i després pels mulers i el "Accompagnateur". Finalment quedem amb 840 DH per 3 dies, 2 mules, un muler i el guia, en Mohamed, (quin nom més original ¿oi?). Segons en Mohamed, hi pot haver neu al Coll de Tarkadiyt, (Tizi Tarkedit), i si es així, les mules no podran passar, i això ens faria retardar l'arribada a la vall de Tasawt, lloc onensem plantar el camp base.

Dimarts 23.- Sortim d'Agouti a 3 quarts de 6, amb el guia però sense mules, ens diu que ja vindran i que van més depressa que nosaltres i que ja ens agafaran, nosaltres anem però no les tenim totes. Agouti es troba a 1780 m., creuem el riu Guemez i vorejant els camps conreats amb verdures i moresc seguim la vall en direcció sud-est, fins trobar a

l'esquerra la vall secundària del riu Arous, que seguim pel jaç sec, aigües amunt. Aviat passem pel antic poblat de Ait Said, on encara veiem un molí de farina (*musa*) que funciona amb l'aigua d'un rec, són les sis i vint. A les sis i quaranta arribem al poble d'Arous, davant unes petites gorges, ens comencen a rodejar mates de bo (*boï*) i pel jaç del riu ja si veu aigua, lluny, al darrera, ja veiem les mules, el cor sens eixampla i el neguit desapareix. Són les set i quart, creuem el riu i agafem un nou sender que puja fort, l'alçada augmenta ràpidament i ara veiem el riu sota nostre. Són les set quaranta i estem a 2234

m, trobem petites cabanes de pastors, és el poblat d'Azib-n-Ikkis, ens explica Mohamed que els pastors sols hi viuen a l'estiu; a l'hivern, quan cauen les primeres neus, baixen als poblats. És l'últim lloc habitat que trobarem. Mirant cap el Sud, lluny, retallada al cel i encaixonada per les Grans Gorges del Assif Arous, podem veure durant uns instants la cresta del Ighil Mgoun, el nostre destí.

Deixem la direcció que seguïem per anar a la dreta fent un gir de 90 ° per un sender perdedor que fent ziga-zagues pel marge esquerra del torrent, puja fins el coll d'Agouri (Agouri Ikkis ó Tizi-n-Oumskiyk. Passem a pocs metres d'un rústec edifici, en Mohamed ens diu que és un refugi fet al 1993. Son les nou i arribem al Coll, davant nostre la rocosa paret

Est del Ighil-n-Ikkis(3207 m). Girem vers Sud, a l'esquerra i sota nostre el circ de Timaritiyn. L'última grimpada per la cara Nord del Ighil Agouri (3400 m) es fa eterna, es llarga i estem cansats, per fi, arribem al Coll de Tarkedit (Tizi Tarkadiyt) a 3350 m, som a la carena del Agouri. En aquest punt de màxima elevació, les panoràmiques cap tots costats son meravelloses, però per nosaltres el que més destaca és la llarga i semicircular carena del Ighil Mgoun. Per un senderó que es dibuixa als nostres peus, desgrimpem fent cap a la vall de les fonts del Tasawt, on hi ha el refugi de Tarkaddiyt totalment enrunat. Establim el Camp Base a 2900 m, és un quart de dues de la tarda.

Dimecres 24.- El sol comença a sortir, ens despertem, son tres quarts de sis, i vuit graus de temperatura, mengem, i un cop tenim tot el material preparat, comencem a caminar vers el coll en forma d'embut i nevat que veiem en direcció Sud. El sol és espatarrant i no hi ha ni un núvol. Som en una mena de

petita vall de terra vermellosa amb grans ondulacions i coberta de coixins de monjo, bufa un fort vent i segons Mohamed així serà tot el dia. A les 7,47 arribem al primer coll amb neu, amb una temperatura de 13 ° i 3185 m d'alçada. Una hora després arribem al Coll de Tizi-n-Oumzud, a 3520 m. parem per menjar i recuperar les forces. Al arribar als 3640 es posa a fer ven fort, son les 9,20, deixem el camí que creua la vall i pugem per un eixeregall amb alguns fòsils i fang, amb fortíssim pendent; això ho fem, segons ens diu en Mohamed, per evitar donar

una gran volta per tota la vall. Ell, el guia, puja molt ràpid i a punt estem de perdre'l de vista. A les 11h. 13 min arribem als 3975 m, i suportant un fort vent que a cops ens fa perdre l'equilibri iniciem la llarga travessa de la carena. A les 12h 30 min passem per la punta de 4006 m, el vent no afluixa. Per fi, a les 13 hores, assolim la punta mes alta del Ighil Mgoun de 4068 m, ens fem les fotos, sense el guia ja que s'ha quedat a la punta anterior amb un fort mal de cap. Iniciem la baixada cap el camp base, aprofitant algunes dreceres, on, amb algun que altre problema hi arribem a les 16 h 45 min.

Dijous 25.- A les 8,15 i després de fer les fotografies del grup, iniciem el recorregut de tornada a Agouti, on hi fem cap a les 15,00 hores. Ens quedem a casa d'en Mohamed on ens ofereixen, com es habitual, el guisqui Bereber (té), un sopar, i una habitació per passar la nit.

Divendres 26.- Després d'uns problemes per un bloqueig fortuït per arena als frens de tambor del cotxe decidim de tornar cap a Azilal dos de nosaltres amb el taxi (Land Rover) molt incòmodes i un viatge llargísim (vora 6 hores per fer 60 quilometres), mentre el cotxe, amb la càrrega, però amb poca gasolina, el duria l'altre membre de la expedició fins Ait M'Hamed, lloc on ens trobaríem que arribar junts a Azilal. Clar, a l'arribar a Azilal era més de la una de la nit, decidim acampar en una zona herbada dins del poble, continuant el viatge al dia següent.

Dissabte 27.- Al clarejar el dia ens despertem, mengem quelcom, recollim la tenda i iniciem el viatge de tornada cap a Ceuta on agafem el Ferry cap a Algesires.

Diumenge 28.- Travessem la península i, per fi, som a casa.

